

кръсна въ съзнанието ми, обзе ме цѣлъ, потопа ме напълно въ себе си, като че съмъ пакъ въ онова време и въ ония мѣста. И — на, повѣрвай, струва ми се, че усѣщамъ сега приятния миризъ на прегорѣло млѣко, който идѣше отъ кухнята на тогавашнитѣ ми хазяи, виждамъ ощърбената чаша отъ дебело стъкло на масичката до леглото ми, чувамъ пжтната врата, която скърцаше различно — при отваряне и затваряне... И колкото повече си спомнямъ, пò не мога да се откъсна. Къде бѣше то ли? Чакай, ще ти кажа.

Той помѣсти стола и се приближи.

— Замѣствахъ известно време следователя въ Н., околийски градецъ въ западния край на страната. Градчето — прашно, сбутано между каменисти хълмове, селище. Глухота, сиромашия, мъртвина, съ една дума, истинска българска провинция. По тия мѣста не растатъ нито пшеница, ни овощия, нито зеленчукъ. Населението се храни само съ царевица, на която казва жито. Околнитѣ села, малки и бедни, се състоятъ повечето отъ групи колиби: нѣколко кжщи струпани подъ нѣкое бърдо и отдалечени километъръ-два отъ други